

# ODGOJITELJI I BOGOSLOVI FRANJEVAČKE PROVINCIJE PRESVETOG OTKUPITELJA



fra Ivan Režić  
Magistar bogoslova u Splitu



fra Domagoj Volarević  
Domagistar bogoslova



fra Ivan Maletić  
Magistar bogoslova u Zagrebu



fra Davor Ante Landikušić  
Kandidat za časnog brata

Župa svih svetih  
Neorić



fra Vlaho Jakić  
I. godina

Župa sv. Ilje proroka  
Metković



fra Oliver Marčinković  
I. godina

HKZ- A. Stepinca  
Stuttgart Zentrum,  
Njemačka



fra Valentino Radaš  
I. godina

Župa sv. Mihovila  
Lišane



fra Marko Plejč  
I. godina

Župa Gospe od otoka  
Solin



fra Šime Batur  
II. godina

Župa Gospe od Ružarija  
Pridraga



fra Stipe Buljan  
II. godina

Župa  
Gospe  
Sinjske  
Sinj



fra Šimun Suton  
II. godina

Župa sv. Petra i Pavla  
Kočerin, BiH



fra Marko Pudar  
III. godina

Župa sv. Ivana Krstitelja  
Grab-Velić



fra Ivan Novaković  
III. godina

Župa sv. Ante Padovanskog  
Prugovo-Bročanac



fra Herve Tumanar Poto-Poto  
IV. godina

Župa Majke  
Otkupiteljeve  
Kinshasa  
DR Kongo



fra Richard Kakule  
IV. godina

Župa sv. Josipa  
Butembo-Beni  
DR Kongo



fra Nikola Žulj  
V. godina



fra Josip Jurić Šolto  
student povijesti u Zagrebu

## BRATSKI ŽIVOT U FRANJEVAČKOM KLERIKATU

### fra Vlaho Jakić

„Gospodin mi je dao braću“, ističe sveti Franjo u svojoj Oporuci napisanoj neposredno prije smrti. Oni koji su slijedili Franju nazivali su se braćom, a njihov zajednički život svjedočio je novoj vrsti „obitelji“ – franjevačkoj obitelji. Tako se nastavlja i danas; većina braće i sestara franjevca žive zajedno u zajednici, dijeleći svoj životni prostor, imetak i odgovornost za dobrobit drugih. Govoreći o zajedništvu, nerijetko zagazimo u idealiziranje istoga pri čemu nižemo već izluzane ispraznice. Zaboravljamo činjenicu da i franjevačku zajednicu čine ljudi, svi crveni ispod kože, ljudi različitih dobnih skupina, podrijetla i iskustava. Ali zašto zatvarati oči pred istinom?! Među braćom vrlo lako se mogu pojaviti nesuglasice i potrebno je obratiti pozornost na osobne odnose i razvoj povjerenja. Ni prijateljstvo u kojemu

osobno biramo svoje prijatelje nije lišeno konflikata, a kamoli da ih bude lišena jedna zajednica poput franjevačke u kojoj članovi ne biraju jedni druge. Te različitosti treba shvatiti kao bogatstvo, a ne kao teret ili poteškoću. Ni u jednom trenutku ne smije se zanemariti ono najbitnije – braća su, sa svom svojom individualnošću, darovima i talentima, na jednomu te istomu putu nasljedovanja Isusa Krista, na onaj način kako je to činio Serafski otac sveti Franjo. To bi značilo da sve kvalitete koje kao pojedinci posjeduju mogu usmjeriti u istom smjeru, međusobno se nadopunjujući i potpomažući u dobrim i lošim vremenima. Iz takvoga zajedništva mogu proizlaziti samo zadovoljstvo, učinkovitost u radu i uzorno življenje svoje vjere.

Dobri primjeri zajedničkog života braće jesu franjevačke kuće za odgoj i studij u kojima se mladići pripremaju za redovništvo i svećeništvo. Njihovi životni putevi uvelike se razlikuju, a onda se u odgojnim zavodima susreću i uče se živjeti zajedno kao braća.



Takva je kuća odgoja i franjevački klerikat na Trsteniku, u Splitu. Taj naziv označava kuću ili samostan gdje se mladi franjevci, također zvani „klerici“ ili bogoslovi, odgajaju i školuju za buduću službu. Učeći jedni od drugih, primjerom i riječju žele svjedočiti Krista današnjoj kulturi i društvu. Eventualne razmirice ili trzavice ne zaobilaze ni ovu zajednicu, no one se ne smiju shvaćati kao zlo, nego kao slabosti pojedinaca u kojima, kada do njih dođe, poteškoće moraju biti riješene, a istina na pomalo grublji način iznesena na vidjelo. Redovnik se u zajednici vježba za život izvan nje, otkriva sebe i uočava vlastita ograničenja. Okružen je braćom kojima je dužnost upozoriti i ukoriti kada je to potrebno. To je golem prednost bratskog života u zajednici, u zajednici koja nije niti obiteljska, niti je ona prijateljski odnos, nego upravo između te dvije krajnosti. Upozoravajući druge, odgajajući jedni druge, ponajprije primjerom, a onda i riječima, postajemo jedni drugima i braća i prijatelji čije prijateljstvo nije utemeljeno na samodopadnosti ili još gore, prijatvornosti. Živeći u zajednici, htje-

li ili ne, postajemo ono što jesmo, a kada to spoznamo, pozvani smo na „usavršavanje“.

Zajednicu u klerikatu čine franjevački studenti i njihovi odgojitelji – magistar i domagistar, uz koje su u kući prisutna i druga braća, većinom aktivni i umirovljeni profesori. Svakako, riječ je o šarolikom bratstvu u kojemu velike razlike u godinama, ponajprije bogoslova i umirovljenih profesora, mogu biti shvaćene kao prepreka zbog uzajamnog neshvaćanja, ali i kao prednost zbog međusobnog nadopunjavanja. Kako bi se ta eventualna prepreka nadišla, nužna je suradnja s obiju strana, to jest spremnost na razumijevanje drugoga. Svakako, kod starije braće ne bi smjelo prevladavati razmišljanje poput onoga: „U moje vrijeme...“, dok mlađa braća u starijima trebaju prepoznavati mudrost, učiti od njih, trudeći se nasljedovati pozitivno i uočavajući negativno koje neće nasljedovati.

Život nas franjevačkih bogoslova počiva na zajedništvu jer je jednostavno osmišljen, tako da gotovo sve čine obavljamo zajedno. Na prvome mjestu u dnevnom rasporedu stoji molitva. Srce zajednice